

SIRKUSPELLE HERMANNI

SIMO OJANEN

 SAGA
EGMONT

Sirkuspelle Hermanni

Simo Ojanen

Sirkuspelle Hermanni

SAGA Egmont

Sirkuspelle Hermann

Copyright © 1982, 2020 Simo Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241448

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Sirkus Hepokatti ja sirkuspelle Hermanni

Joko sinun paikkakunnallasi on vierailut sirkus Hepokatti?
Eikö? Sehän on kumma. Ja vahinko!

Sillä sirkus Hepokatti on täydellinen vanhanaikainen sirkus. Siellä on esimerkiksi leijona ja elefantti ja apina ja koiria. Ja sitten tietysti maanmainiot sirkustaiteilijat ihan erikseen: taikuri Max taikaliinoineen, ennustaja Sylvia kristallipalloineen, käärmeenlumooja Susanna, eläintenkesyttäjä Carlos ja huimapäät surmanajajat Roome ja Rami, trapetsitaiteilijat Jani ja Semi ja sitten kaikesta huolehtiva möräkkä-ääninen sirkusjohtaja Juuso. Kaiken huipuksi sirkus Hepokatissa on lukematon määrä kaniineja ja kyyhkysiä ja valkoisia hiiriä ja mustia hiiriä, ja eläintallien liepeillä surrailee tuhansia kärpäsiä ja paarmoja ja kaikenmaailman pöriäisiä ja ötököitä.

Hetkinen. Joko kaikki mainittiin? Mitä sinä sanoit? Ihan totta! Pelle puuttuu! Täytyyhän kunnon sirkuksessa saada nauraa; hekottaa ja räkättää ja käkättää.

Nyt jo joka iikka arvaa, kuka sirkuslainen asustaa tuossa vanhassa ja vähän ränstyneessä asuntovaunussa, jonka ovesa on virnuileva pellen kuva. Sirkuspelle Hermannin, totta kai. Sirkus Hepokatin kuuluisin ja hohdokkain tähti on ilman muuta tuo henkseleitään alituisesti läpsyttelevä Hermannin. Sillä Hermannista pitävät kaikki: jopa pienet vauvatkin nauraa lallättävät, kun näkevät Hermannin hassunkurisen naaman, ja vaarit ja mummeroiset taputtavat vallan vimmatusti Hermannille.

Jo Hermannin isoisän isä oli sirkuspelle. Hermannin tepsutteli vielä vaipoissaan esiintyessään ensi kerran sirkuksessa. Se tapahtui kyllä sattumalta sössälöörää: pieni Hermukkainen joutui vahingossa areenalle, kun haeskeli tuttipulloaan ja joutui näin sirkuspellejen jalkoihin ja huomasi äkkiä olevansa mukana esityksessä loiskuttelemassa vesiä isä-pellen niskaan.

Sirkuspelle Hermannin ei ole ihan varma, missä päin maailmaa hänen isukkansa juuri nyt kulkee. Hermannin oli vielä aika pieni, kun isä-Hermannin päätti lähteä jalkaparikassa maailman ympäri; hän oli saanut päähänsä koittaa omilla töppösillään onko maailma tosissaan pyöreä pallo. Äiti kyllä varoitti ja pelotteli, itki ja suuttui, puhisi ja pihisi ja yritti puhua isä-Hermannille järkeä, mutta eihän siinä auttanut mikään. Isukka lähti ja jätti perintösirkushattunsa poika-Hermannille. Yhtenä vuonna isä-Hermannilta tuli kortti Turkinmaan sirkuksesta ja kerran oli kortissa kenguru ja toisen kerran jääkarhu. Jonakin päivänä isukka kyllä palaisi; sirkuspelle Hermannin oli siitä ihan varma. Hermannin olisi juuri silloin äidin luona syöpöttelemässä lättyjä ja mansikkahilloa, kun sinne kesken kaiken marssisi isä-Hermannin, jolla olisi matkalaukku

pullollaan kaikenmaailman hössötyksiä ja vempaimia Kiinasta ja Karkkilasta ja Kuala Lumpurista.

Voi änkerönkönkö, kun Hermannin tykkäsi äitikästä. Hänellä oli ilman muuta maailman paras äitikkä, vaikkei hän kyllä muita äitikoita tuntenutkaan.

Emopelle asui aika kaukana toisessa kaupungissa. Joka ainut päivä Hermannin ajatteli äitiä ja Orvokkikujaa ja omenapuita ja mansikoita ja puutarhakeinua ja kanoja ja kukkoa ja naapurin paksua miestä liian isoine hattuineen ja ajatteli vielä mökin takana kasvavia mäntyjä ja katajoita ja kukkiakin. Ja kun Hermannin ajatteli kaikkea semmoista kesäistä ja leppeää, hänelle tuli hetikohta lämpöinen ja kotoinen olo, vaikka ulkona olisi ollut paukkupakkanen ja lunta hartioihin.

Äitikan hän istutti aina kunniapaikalle etupenkkiin, kun se joskus tuli kyläilemään sirkus Hepokattiin. Ainakin kerran viikossa, eilen tai perjantaina, hän kirjoitti kortin tai kirjeen äitikälle.

Yhdestä toisesta ihmisestä Hermannin piti myös kovasti. Piti oikein paljon, mahdollisesti, ainakin kilometrin verran. Nimittäin ennustaja Sylviasta. Tai oikeastaan Hermannin rakasti Sylvialla; hän oli rakastanut kaunista neiti Sylvialla ainakin kymmenen vuotta, ja ainakin joka toinen päivä hän oli yrittänyt kosia Sylvialla.

Mutta aina kun Hermannin yritti tosissaan kosia, sattui jokin hassua sössälöörää. Taikuri Max tai joku muu hössö tuli söhläämään väliin. Tai sitten Sylvialla oli kiire hattukauppaan tai jalkahoitolaan. Tai sitten Hermannin kieli jäähdytti pahassa kohtaa lukkoon niin, ettei suusta tipahtanut ainoatakaan kosimissanaa.

Joskus Hermannia melkein itketti. Hänen täytyi aina vaan asua yksin asuntovaunussaan ja joskus ei meinannut uni tulla ollenkaan, vaikka olisi laskenut kaikki maailman lampaat ja lehmät ja kanat ja kärpäset.

Mutta sitten kun Hermannin löntysteli sirkusareenalle hänelle hyrähti heti hyvä mieli: hänellähän oli joka ilta monta sataa ystävää. Jonakin iltana hänelle tuotiin asuntovaunulle oikein kukkiakin. Yhtenä maanantaina eräs maalaismies toi nauraa hekotellen hänelle perunasäkin ja kaksi lanttua. Aika moni tykkäsi hänen temppuistaan.

Sirkuselle Hermannilla oli tuhat erilaista temppua ihmisten naurattamiseksi. Hän osasi vaikka mitä: soittaa kitaraa varpaillaan ja matkia pölynimurin ääntä. Hän osasi karjua, uikuttaa, putkuttaa, höröttää, visertää, vislata, kurnuttaa ja kotkottaa.

Sirkuselle Hermannilla oli aika huono muisti. Yleensä kävi niin, ettei hän muistanut asioita, joita hänen piti muistaa ja sitten kävi niin, että Hermannin muisti asioita, joita ei olisi ollut yhtään väliä muistaa.

Sirkustirehtööri Juuso oli hommannut hänelle kerran syntymäpäivälahjaksi suuren sinikantisen muistamisvihon. Siihen Hermannin raapusteli pitkällä lyijykynällä asioita, joita oli mukava muistaa elämässä. Vihkoon Hermannin laittoivat myös viisauksia, joita hänen pellenpäähänsä silloin tällöin putkahteli. Hän säilytti vihkoa nukkumistyynyn alla ja muisti vihon ainakin silloin, kun käänteli tyynyä uusia ja mukavampia unia varten.

Tämmöisiä asioita ja viisauksia Hermannin oli kirjottanut muistamisvihkoonsa:

– Älä koskaan naura kesken naurattamisen!

- Muista kirjoittaa tänään äitimuorikalle!
- Ennustaja Sylvia on Hermannin paras ystävä!
- Riisu ensin hattu ja sitten paita ja viimeiseksi housut!
- Kananmunassa on kuoret!
- Itke asuntovaunussa niin että roikaa!
- Puhdista nokkasi ennen esitystä!
- Kengät väärin jalkoihin!
- Kysy lapsilta vaikka mitä!
- Voi änkerönkönkerö, kun on huono muisti!

Hermannin kadonnut hattu

Sirkuspelle Hermannin oli saanut kärsiä huonosta muististaan koko elämänsä. Hän kadotti sirkushattunsakin melkein joka päivä. Hän on hukannut hattunsa ainakin viisisataaneljäkymmentäyksi kertaa. Viime aikoina hän ei ole enää jaksanut pitää lukua hattunsa katoamisesta. Voi olla, että hattu on ollut kateissa yli tuhat kertaa, voi olla että kymmenentuhatta.

Onneksi tämä hänen isoisänsä isän kallisarvoinen perintöpellehattu ei vielä koskaan ollut hävinnyt lopullisesti jäljettömiin. Niinpä Hermannin oli löytänyt hatun monina sirkusvuosinaan mitä ihmeellisimmistä paikoista.

Kuten esimerkiksi:

- Talonmiehen mopon päältä, johon hän oli unohtanut hatun hypätessään twistiä pikkutyttöjen kanssa.
- Poliisipäällikön päästä, johon hän oli unohtanut hatun näyttäessään poliisipäällikölle, että hän pystyi kävelemään takaperin käsillään ja viheltämään samalla Jaakko kultaa.

Hermannin ei ole mikä tahansa mies – hän on ihka oikea sirkuspelle! Ja sirkuspellen elämä ei tietystikään ole ihan tavallista elämää.

“Sirkuspelle Hermannin” on kokoelma tarinoita Hermannin huikeasta elämästä. Välillä Hermannilla on hattu kadoksissa, välillä hän viettää vapaapäivää onkien – ja hoitaa sirkuksen eläimiä, kuten Jeremias-norsua, kyseenalaisin seurauksin. Hermannille sattuu ja tapahtuu, mutta onneksi ongelmista selvittään huumorilla.

Kirja sisältää yksitoista tarinaa Pelle Hermannin ja sirkuksen hurjan hauska arjesta.

Simo Ojanen (1940–) on suomalainen kirjailija, toimittaja ja käsikirjoittaja. Hän on julkaissut erityisesti lasten- ja nuortenkirjallisuutta. Ojanen käsikirjoitti Ylelle “Sirkuspelle Hermannin”-lastenohjelmaa 1978–1988, ja ensimmäisen Pelle Hermannista kertovan kirjan hän julkaisi vuonna 1982. Ojanen on käsikirjoittanut myös “Rölli”-televisiosarjaa.